

THE EUROPEANS DISCOVERY OF XINA POMPEU FABRA UNIVERSITY BARCELONA

L'XINA QUE ELS EUROPEUS VAN DESCOBRIR: LA DINASTIA MING UN MODEL ADMINISTRATIU SOSTENIBLE

Tan bon punt va **prendre el poder**, l'emperador Hongwu va **emprendre una organització territorial administrativa** que connectaria la cort amb tots els habitatges del seu imperi. Tota la **Xina va ser dividida en una jerarquia d'unitats territorials**. Al més alt estaven les províncies, que tot i que eren més petites que les províncies Yuan eren entitats enormes, moltes de les quals cobrien un àrea equivalent a la de l'actual Espanya.

Les províncies es dividien en prefectures. I aquestes en sub-prefectures, i aleshores en comarques, que eren les unitats més baixes a les quals el govern destinava un oficial de la funció pública i una guarnició militar. Cap a la fi de la dinastia hi havia més de mil comarques.

Cadascun d'aquests nivells – prefectura, sub-prefectura i comarca – era governat per un triangle de poders. Aquest model piramidal de sobreposar i dividir poders contribuïa de forma decisiva a la sostenibilitat a llarg termini de la dinastia. Primer de tot hi havia la funció pública, que ostentava la més alta autoritat. Tots els membres de la funció pública eren qualificats cada **tres anys pels seus superiors**. El **segon poder a cada nivell era l'administració militar**, tot i que aquesta estava clarament subordinada a la funció pública. Finalment, es trobava el cos de censors que examinava **tant la funció pública com l'administració militar**. Aquests eren els poders visibles fins al nivell comarcal. Però el 90% dels xinesos habitaven a àrees inferiors al nivell comarcal. Aquestes àrees s'organitzaven en cantons, municipis i barris. En aquests nivells no hi havia oficials al càrrec, però tots els habitatges s'agrupaven en unitats registrades permanents que es suposava que eren autònomes i de les quals l'estat en podia extreure impostos, organitzar el servei de lleua i garantir la llei i l'ordre.

Aquesta organització es portava a terme amb el sistema de "lijia". Tots els habitatges s'organitzaven en grups de deu, i onze d'aquests grups constituïen un "lijia". Dins del "lijia", els deu habitatges més rics s'agrupaven junts, i eren designats els ancians dels "lijia", que garantien el contacte amb els encarregats de la funció pública a nivell comarcal superior. Els "lijia" eren bàsicament unitats fiscals i els membres dels "lijia" eren mútuament responsables. Si, per exemple, un habitatge eludia els impostos, la càrrega fiscal que aquest eludia seria càrrec dels altres. Els Yuan havien arrendat la recaptació de impostos als musulmans, creant

una creixent resistència entre els camperols que a la fi va suposar una feina inabordable. Per a evitar-ho, els Ming van deixar la recaptació i administració de la lleva d'impostos a mans dels ancians dels "lijia". L'eficiència del sistema sorprendrà els primers visitants europeus a la Xina.

Tots els habitatges xinesos estaven inclosos al sistema, tal i com la gent i la terra. Cada casa havia de penjar una nota a la porta indicant quanta gent i ramat hi havia a l'habitatge, cosa que Marco Polo ja havia observat a la Xina Yuan, i que els viatgers europeus del segle XVI també observaran a la Xina Ming. Però l'estat Ming era molt més efectiu que el Yuan i era capaç de fer un registre de cada família i de cada terreny que podia ser taxat.

El fet que els nomenaments burocràtics es van detenir al nivell comarcal tenia importants conseqüències administratives. Tot i amb el creixement estable de la població, la xifra de buròcrates nomenats centralment no havia de créixer, atès que al nivell "lijia" – que suposava el 90% de la població xinesa – les feines no les realitzava l'administració pública, sinó els ancians. Per això el nombre d'empleats a l'administració pública xinesa es va mantenir més o menys durant tota la dinastia Ming, i excedia rarament dels vint mil per a tot l'imperi, malgrat que la seva població fos de 60 milions o de 250 milions. El pressupost de l'administració pública tampoc va augmentar. El que sí que va augmentar, d'acord amb el creixement de la població, va ser el nombre de persones que ostentaven algun tipus de responsabilitat política a nivell subcomarcal.

Hi havia algunes esquerdes en el sistema.

La Xina Ming ha estat dissenyada com un ampli mantell de comunitats ben controlades, vivint dels recursos proporcionats per l'agricultura i el comerç intern. Però hi havia àrees en las que el control es va esvaïr: l'interior muntanyós i el front marítim al sud est. Bandits i pirates van prosperar allà, de vegades, que amenacen l'estabilitat de la dinastia.

Des de mitjans del XV al XVI segles mitjans, al sud de la Xina rural viure trastorns greus, mentre que en el mateix període de la costa sud-est eren una presa constant dels pirates.

Així i tot, la Xina Ming va durar 3 segles degut a que la major part del temps, tant l'elit com els camperols estaven contents amb el sistema.